

Orion

Marin Mihalache

Încrustam în stâncă un cuvânt
Și valurile îl ștergeau cu degete umede.
Auzeam doar pulsul cerului și inima
Înspăimântându-se și bătând
Ca un clopot de mănăstire în depărtare.
Pretutindeni în noi cei fără de cale
Iluzia de a înfrunța fatalitatea,
Nobil privilegiu al singurătății
Un cal de umbră priponit în zariști
Celeste la țărșul dintre hotarele
Spre care n-am călătorit decât în vis.
De acolo, din înălțimi, Orion însingurat
A vegheat totdeauna ca un far aprins
Care își caută în noapte corăbierii.

Copyright © 2017 Marin Mihalache